

Dood van een meiklokje

Dood van een meiklokje

Amanda Bos

Schrijver: Amanda Bos
Coverontwerp: Amanda Bos
ISBN: 9789463187985
© 2015 Amanda Bos

HOOFDSTUK 1 : De wereld van Lilith Muguet

Lilith Muguet keek door het raam van het bushuisje. Het regende, niet zo heel hard, maar eerder miezerig. Het soort regen waar iedereen een hekel aan heeft. Het soort regen dat ervoor zorgt dat je doornat wordt zonder je te plezieren met een lekkere plensbui op je gezicht. Het soort regen die de wereld heeft gemaakt zoals hij nu is. Die volgeladen met zuur en afvalstoffen alles wat vroeger groeide en bloeide, heeft verwoest. Lilith herinnerde zich niet meer wanneer de eeuwigdurende regen precies was begonnen, maar ze wist wel dat hij al jaren niet meer was gestopt. Ze dacht aan Fleur en Dahlia, haar kleindochtertjes, en besepte plots dat zij de zon nooit hadden gezien. Lilith werd altijd wat triest als ze aan de zon dacht. Al jarenlang was de wereld grijs, bewolkt en nat. Niet koud, want de temperatuur daalde al lang niet meer onder achtentwintig graden: het fenomeen dat wetenschappers nog steeds “de opwarming van de aarde” noemden. Maar wel een opwarming zonder zon, zonder stralende oranje ochtendgloed, of dieprode avonden. Zonder het prachtige groen van velden die al zonnebadend heerlijke gewassen boden. Er groeide al lang niets meer.

Lilith keek door het raam en wachtte. Er reed nog maar één bus in de hele stad, en daarom passeerde ze maar eenmaal daags aan Liliths halte. Lilith stond er echter elke dag, op het zelfde uur, zonder uitzondering, op haar bus te wachten en dit al drie jaar lang. Zij had daar een goede reden voor, een reden waar niemand iets van wist. Zij moest elke dag naar het ziekenhuis en kon hierop geen enkele uitzondering maken. Sinds de autowegen uit drie verdiepingen bestonden, durfde ze niet meer met de auto rijden. Het verkeer was zo ingewikkeld en druk geworden dat zelfs de nieuwste auto's, die ingebouwde ogen hadden om voor hun chauffeurs naar gevaar te kijken, Lilith niet gerust konden stellen. Bovendien mocht ze niet met die nieuwe auto's rijden

want ze had het juiste rijbewijs nooit behaald. Gelukkig was het bushuisje best comfortabel met zijn zachte fluwelen wachtbanken, lekkere en vooral droge warmte en het grote scherm waarop het dienstrooster van lijn 5 (de enige lijn) in zacht licht voorbij gleed. Naast het dienstrooster hing een ander scherm. Hierop werden mooie afbeeldingen, nieuws en shows vertoond. Alles gebeurde in stilte want geluid maken was verboden. Ook spreken mocht niet meer. Dit was al zeker twintig jaar zo. Lilith dacht met heimwee terug aan de tijd toen mensen net naar buiten kwamen om met elkaar te praten, toen er muziek speelde in de zaaltjes die café's werden genoemd en toen mensen op dorpspleinen bij elkaar kwamen om optredens van muziekbands bij te wonen. Ze spraken af door elkaar te bellen met hun gsm, een toestel dat ook al twintig jaar op de zwarte lijst stond. Gsm's worden niet meer gemaakt, en de toestellen van de zwarte markt die door de politie ontdekt worden, worden zonder pardon vernietigd, net zoals hun eigenaars trouwens. Lilith miste dit allemaal en dacht terug aan die noodlottige zomer. Het was al zo lang geleden, enkele jaren nadat de zure miezerregen is beginnen vallen. Het geluidsverbod was nog niet van kracht en mensen ontmoetten elkaar nog steeds buiten, in café's en stadsparken. De verkoop van gsm's, evenals het gebruik, was nog nooit zo hoog geweest. Door de regenval waren de ontmoetingen in openlucht onmogelijk geworden dus de mensen belden elkaar veel vaker op om contact te houden met elkaar. Maar ondertussen viel de vuile regen onophoudelijk verder uit de lucht. De druppels tastten mooie historische gebouwen aan en maakten prachtige stadhuizen, bibliotheken en kathedralen tot poreuze, zelfs bijna doorzichtige constructies, schaduwen van zichzelf. Plots, in die noodlottige zomer, begonnen al die magnifieke bouwkundige herinneringen aan andere tijden plots in te storten. Te verdwijnen zelfs, want door hun poreusheid bleef er na de instorting slechts een stofwolk over, hun laatste adem op deze wereld. Niemand begreep wat er gebeurde en de

landsleiders zaten met hun handen in het haar. Want hoewel zij geregeld beslissingen namen die Lilith sterk deden twijfelen aan hun verstandelijke capaciteiten, waren zelfs zij gehecht aan hun cultureel erfgoed. Hele hordes specialisten werden op de stofwolken afgestuurd. Tonnen stof werden naar de overheidslaboratoria in het wetenschapspark Onyx versleept en wetenschappers voerden zonder oponthoud testen en experimenten uit. Zij sliepen niet, en verlieten nooit het onderzoekscentrum. Zij mochten zelfs niet eten alvorens zij een antwoord hadden op de vraag die iedereen bezighield: waarom is al die architecturale pracht verworpen tot een hoopje stof? En plots kwam het moment waar iedereen op wachtte. De wetenschappers brachten hun resultaten naar buiten. De regering haalde weer adem, mensen lachten elkaar toe en iedereen zat voor zijn beeldscherm gekluisterd, vol verwachting en uiterst nieuwsgierig naar wat de wetenschappers nu precies te vertellen hadden. Ze wisten nog niet dat iedereen een uur later zou wensen dat ze de resultaten nooit bekend hadden gemaakt. Het hoofd van het speciaal voor dit probleem samengesteld wetenschappelijk team, een magere, bleke man met fijn zwart haar, nam plaats achter de microfoon die de televisiemaatschappij hiervoor speciaal op de trappen van het onderzoekscentrum had gezet. Alle regeringsleiders, sponsors en ook een massa aanwezige geïnteresseerden hielden voor het oog van de camera hun adem in. En toen zei hij het: “ De gebouwen zijn vernield door golven”. Niet meer en niet minder. Onbegrip en later onrust verspreidde zich onder de mensen. Niemand begreep wat er nu precies aan de hand was. Mensen stelden vragen, die onbeantwoord door de ether zweefden. Geen kwartier later werd het algemeen geluidsverbod op publieke plaatsen afgekondigd. Prompt mocht er niet meer gepraat worden op de pleinen, café's werden onmiddellijk gesloten, muziek werd vernield. Hordes ordehandhavers werden erop uit gestuurd om de mensen hun gsm's af te nemen, muziekinstallaties te vernielen, en auto's in

beslag te nemen om hun ronkende motoren eruit te halen. Cinemazalen werden afgebroken, parken gesloten en concerten verboden. Muzikanten, toneelspelers, zangers en eigenlijk iedereen die op openbare plaatsen geluid maakte of toch nog een gsm wist boven te halen, werden in de gevangenis gegooid tot nader order. Er waren helemaal geen antwoorden, enkel nog meer vragen, en de gebouwen kwamen nooit meer terug. Gelukkig bleken deze bombastische maatregelen slechts een eerste paniecreactie. Beetje bij beetje werd informatie vrijgegeven en uiteindelijk begreep iedereen dat de historische monumenten, die nog gebouwd waren met materiaal dat al jaren niet meer werd gebruikt, door de regen zo poreus waren geworden dat het uiteindelijk slechts een kwestie van tijd was vooraleer ze sowieso zijn verbrokkeld. Maar wetenschappers ontdekten dat de geluidsgolven, veroorzaakt door bijvoorbeeld spreken of muziek, deze vernieling aanzienlijk hadden versneld. Frequentiegolven uitgezonden door gsm's, net zoals de geluidsgolven die onder andere van hun beltoontjes voortkwamen, hadden de toch al enorm verzwakte getuigen van de geschiedenis hun genadeslag gegeven. Nu de regeringsleiders de oorzaak van het probleem kenden, wilden ze weliswaar de gebouwen die nog restten beschermen, maar werden ze toch iets soepeler. De muzikanten, acteurs en anderen die gevangen waren gezet, werden weer vrijgelaten. Gsm's die nog in omloop waren, werden tegen een correcte vergoeding opgehaald, geïndexeerd en vernield. Caféhouders werden nog steeds verplicht hun etablissement te sluiten, maar kregen andere banen aangeboden, onder andere in de autofabrieken die werden opgericht om de nieuwe, geluidloze auto's te bouwen. Maar het stiltegebod bleef. Er mocht niet meer gesproken worden in het openbaar, sterker nog, het maken van eender welk geluid werd verboden. Praten met je vrienden en familie was enkel nog toegelaten in je eigen huis, hetwelk op overheidsbevel gebouwd was met volledig regenbestendig materiaal, geluidsdicht en golfblokkerend. Later

mocht ook dat niet meer. Op openbare plaatsen werd gecommuniceerd via gedachten en gebarentaal. Het hele onderwijssysteem werd aangepast, zodat gedachtenlezen een hoofdvak werd, waar vijftien uur per week aandacht aan werd gegeven. Muziek- en taallessen vielen volledig weg. Toneelverenigingen en muziekscholen werden gesloten en raakten in verval. Langzaam maar zeker daalde er volledige stilte over het land. Een stilte die nu al dertig jaar duurde. En nog steeds was Lilith er niet aan gewoon geraakt.

Wachtend op de bus keek Lilith naar buiten. Ze zag naast de bus een perkje meiklokjes staan. Ze kon ze zelfs ruiken door de glazen muren van het bushuisje heen. Net als iedereen, wist Lilith dat het geen echte meiklokjes waren. De natuurlijke meiklokjes waren door de regen vernield, om nooit meer terug te groeien. De zure regen maakte dat alles wat ooit groen was verrot en dood achterbleef. De stoffen in de natte mist zorgden er voor dat de wortels van de planten zodanig aangetast werden dat ze nooit meer opnieuw konden opschieten om hun kopjes naar de zon te draaien. En zelfs als het een enkeling ooit zou lukken om, ondanks alle vuiligheid in het water, boven te komen piepen...er scheen toch nooit geen zon meer. Dezelfde wetenschappers die aan de basis van het stiltegebod lagen, hadden er voor gezorgd dat er opnieuw groen in het land kwam. Het was natuurlijk geen echt groen maar een artificiële variant, met geurklieren die de geur van echte planten nabootste. Elk plantje dat ooit gegroeid had, maar nu volledig uitgestorven, werd minutieus gekopieerd tot een kunstmatig namaakexemplaar van zichzelf. Geurspecialisten en parfummiers werden opgetrommeld om de geuren na te maken en plots stond er op elke straathoek een bloembak met een enorme variatie aan bloemenpracht, die bovendien ook nog eens heerlijk rook. Maar Lilith wist beter, net zoals alle andere mensen die ooit echte planten en bloemen hadden gekend. Voor haar zagen deze bloembakken eruit als

groteske, surrealistische zelfs belachelijke surrogaten. De natuur zoals zij ze gekend had, was zo overweldigend mooi dat zelfs de briljantste wetenschapper haar nooit opnieuw zou kunnen creëren.

De meiklokjes deden Lilith aan haar eigen naam denken. Van kindsbeen is het meiklokje haar lievelingsbloemetje geweest. Het idee dat dit bloempje nooit meer zou bloeien maakte Lilith triest. Maar het zorgde er wel voor dat zij een zekere fierheid op haar naam bezat. Haar grootmoeder had haar ooit verteld dat, toen zij jong was, de vrouw de naam van haar man overnam zodra ze getrouwd was. Zelfs haar handtekening veranderde. Haar oude naam werd haar meisjesnaam genoemd, en het was met de nieuwe naam dat een zekere status werd verkregen. Een status die eveneens bepaald werd door het beroep dat aan de naam van de echtgenoot verbonden was. Onwillekeurig moest Lilith lachen als ze aan de naam van haar eigen man dacht. Hoezeer ze de oude tijd van voor het stiltegebod ook miste, van sommige gewoontes was het maar goed dat ze volledig in onbruik waren geraakt. Stel je voor dat het nog steeds zo zou gaan, dan zou ze nu Lilith Ketelslaeghers-Muguët heten. Ketelslaeghers..er is geen naam die minder past bij de status en het aanzien dat Lilith, overigens geheel dankzij zichzelf, genoot. Zij stond namelijk al jaren aan het hoofd van datzelfde wetenschappelijk centrum dat verantwoordelijk was voor het stiltegebod en de bloemenpracht. Meer nog, het was háár centrum, nu al dertig jaar lang. Het hoeft dan ook geen betoog dat Lilith een vis in het water van regeringskringen en wetenschapsconferenties was. Ze was een graag geziene gast op symposia en in de academische wereld. En soms genoot Lilith hier zelfs van. Maar tegelijk wist zij dat haar centrum voor een groot deel aan de basis van haar eenzaamheid lag. Van de eenzaamheid van elke aardbewoner. Het was een tegenstrijdigheid die Lilith maar moeilijk het hoofd kon bieden. Gelukkig had haar centrum heel wat goede zaken ontwikkeld en

hier kon ze zich aan optrekken op momenten dat zij het hele gedoe het liefst van al in brand wilde steken.

Lilith keek op het bord en zag dat haar bus een beetje vertraging had. Dat gebeurde wel vaker. Niemand scheen zich hier iets van aan te trekken want behalve zichzelf nam niemand nog de bus. Het feit dat deze laatste buslijn niet werd afgeschaft had eerder een nostalgische dan praktische reden; een van de weinige keren dat de regering emotionele beweegredenen boven ratio plaatste, al was de bus ondertussen volautomatisch en zonder chauffeur om een praatje mee te slaan. Dit zou wegens het stiltegebod trouwens ook niet mogen. Maar Lilith was blij dat de bus nog steeds reed.

Ze dacht aan het ziekenhuis waar ze heen moest en aan haar man die daar lag. Of hij reeds naar haar bezoek uitkeek, wist ze niet. Hij lag in een diepe coma en leek vooral nergens naar uit te kijken. Toen ze aan haar man dacht, dacht ze automatisch aan haar werk op het centrum. Het was bijna een mirakel te noemen dat uitgerekend zij eigenaar van het centrum en hoofdverantwoordelijke van het wetenschappelijk team is geworden. Lilith was namelijk geboren in een tijd dat de zon nog scheen, muziek een algemene vanzelfsprekendheid was en de jeugd een vrijheid genoot die de kinderen van nu zich niet eens konden voorstellen. Haar moeder was vroeg gestorven, vlak na haar geboorte had haar vader haar verteld. Lilith had haar nooit gekend. Ze had zich geen verdere vragen gesteld want haar vader compenseerde ruimschoots het gemis. Hij was een lieve en betrokken man, zelfs al was hij altijd erg streng met haar geweest. Lilith had geen ambitie om een topfunctie te vervullen. Ze ambieerde eigenlijk helemaal niets. Ze wilde gewoon, zoals elke andere jonge vrouw in die tijd, genieten van de geneugten en de vrijheden die het leven bood. Zij behoorde tot de generatie die medelijden had met de zogenaamde x-generatie uit de jaren

70 van een paar eeuwen geleden. Met die vreemde generatie die alles zo negatief bekeek en er van overtuigd was dat de wereld binnen de kortste keren zijn tragisch eind zou bereiken. Lilith was helemaal anders: vrolijk, vrij en zonnig. Zij kon toen in de verste verte niet vermoeden dat haar eigen kinderen opnieuw zouden deel uitmaken van een x-generatie, met ditmaal de X over hun mond geplakt, zwijgend en opgroeiend in een universum waar de dingen inderdaad onomkeerbaar kapot gingen. Aangezien Lilith er zelf niet echt mee bezig was, had haar vader zich op het uitstippelen van haar carrière gestort. Papa besliste eigenlijk altijd alles. Lilith vond alles best. Zo was ze nu eenmaal. In die tijd was de universiteit algemeen toegankelijk voor achttienjarigen uit elke hoogte of laagte van de samenleving. Wie zijn opleiding niet kon betalen kreeg overheidssteun en iedereen was vrij zijn eigen vakkenpakket te bepalen en in te delen. Liliths vader koos resoluut voor het zwaarst mogelijk wetenschappelijke aanbod in de onmetelijke waaier van cursussen. Haar studie was moeilijk, maar zeer gevarieerd en uiterst rendabel voor een verdere carrièreplanning. Het leek misschien niet te passen in het vrijheidsideaal dat de toenmalige jeugd zo hoog in het vaandel droeg, maar net zoals ambitie, was opstandigheid niet iets wat in Liliths karakter lag. Bovendien had ze Papa nodig. Het zou niet in haar opgekomen zijn hem kwaad te maken door haar studies te verwaarlozen. Ze wist dat hij een opleiding heel belangrijk vond. Behalve voor de feesten, drinkgelagen en studentenbijeenkomsten was er bij haar dus evenveel ruimte voor studie, experimenten, verhandelingen en examens. Meer nog, na amper vier jaar studeerde Lilith af met de hoogste punten die ooit in haar vakgebied werden behaald, en dit bleef uiteraard niet onopgemerkt in de talrijke wetenschapskringen van het land. Voor ze het goed en wel besepte werd zij aangenomen in het belangrijkste, toen nog onafhankelijke, wetenschappelijk onderzoekscentrum dat er op dat moment bestond. Het heette toen nog “People’s Science

Centre” of kortweg PSC. Het duurde niet lang voor Lilith bij de absolute top van het researchteam hoorde en wanneer de toenmalige directeur op pensioen ging en haar de fakkel doorgaf, leek dit voor iedereen een logische en onbetwistbare keuze. Lilith zelf accepteerde de functie, zoals gewoonlijk zonder er al te veel bij na te denken. De job was haar echter op het lijf geschreven en onder haar bewind breidde het centrum steeds verder uit. Andere wetenschapstakken, gegroepeerd in kleinere centra, voegden zich bij het hare en zo werd haar kennisbereik steeds omvangrijker. Dit ontging ook de overheid niet. Die zat ondertussen met de handen in het haar omdat de zure regen, die eigenlijk meer een soort mist was, was beginnen vallen en maar niet wilde ophouden. Bomen stierven en geleidelijk verdwenen er steeds meer bossen. Bloemen werden dor en dood. Niemand wist waar de regen vandaan kwam en waarom de zon niet meer scheen. Het werd nochtans steeds warmer. Weermannen zaten met de handen in het haar en hun meetapparatuur draaide volledig dol. Het was voor de regering dan ook een logische stap om de hulp van PSC in te roepen. Zij boden Lilith een volledige financiering van het centrum en al zijn onderzoeken, zonder enige beperking alsook de garantie dat zij hoofd van het centrum bleef zolang zij dat wilde en dat zij haar opvolger zou mogen kiezen als de tijd daar rijp voor was. Lilith dacht aan al dat overheidsgeld en hoeveel nuttige en baanbrekende onderzoeken zij daarmee zou kunnen voeren, hoeveel mensen zij te werk zou kunnen stellen en vooral hoeveel zieken en hulpbehoevenden zouden geholpen zijn met de resultaten van haar werk. Zij accepteerde het voorstel en begon onmiddellijk met de uitbreiding van het centrum. Zij bouwde een enorme bovengrondse bol, in de vorm en kleur van een Onyx, de steen aan de halsketting die zij van haar vader had gekregen toen ze afstudeerde. Ondergronds kwam er een meer van vijf keer zo grote ruimte om de laboratoria en proefruimten in onder te brengen. Zij noemde het centrum heel toepasselijk “Onyx”, en

met de financiële steun van de regering werd Onyx het grootste, meest vooruitstrevende en omvattende wetenschapswalhalla dat de wereld ooit gekend had. Hoe enorm tevreden Lilith toen was met de deal, zo intriest was zij nu als zij aan datzelfde moment terugdacht. Wat zij toen immers nooit had kunnen vermoeden, was dat zij, door het ondertekenen van het contract met de regering, de onafhankelijkheid van het centrum opgaf en de regering het absolute wetenschapsmonopolie had gegeven. Direct na de bouw van Onyx werden kleinere onafhankelijke centra opgedoekt en bij het hare gevoegd. De centra die dit niet wilden, moesten onherroepelijk sluiten. En zo kreeg de regering de volledige zeggenschap over elke tak in de wetenschap. Onyx voerde enkel nog onderzoeken uit via overheidsopdrachten, en voor elk initiatief of eigen onderzoek moesten zij staatstoestemming krijgen, iets waar de overheid behoorlijk krenterig mee was. Lilith hield met heel haar hart van Onyx maar zij wist heel goed, net zoals iedereen in het land, dat datzelfde Onyx aan de basis van het stiltegebod lag. Het land haatte Onyx, en Lilith....tja, zoals altijd schakelde ze haar gevoelens uit en verplichtte ze haar verstand zich achter het hogere doel te scharen. Dat zou Papa ook willen. Maar dan kon ze ook nooit meer terug. Zij beseftte beter dan wie ook, dat als zij het akkoord met de overheid teniet zou doen, zij het hogere doel zou verraden. Bovendien zou ze emotioneel geruïneerd en financieel aan de grond achterblijven. En dat kon zij haar kinderen en kleinkinderen niet aandoen. Een goede opleiding was het enige wat het land hun jeugd nog te bieden had, en zulke opleidingen waren ondertussen onbetaalbaar geworden. Niet alleen heeft de overheid de eeuwenoude verbrokkelde universiteitsinfrastructuur opnieuw moeten opbouwen, ook heeft zij van onderwijs iets heel exclusiefs gemaakt. Zij ging er immers van uit van het principe: een wetende burger is een gevaarlijke burger. En in onzekere tijden als deze was voor de overheid algemene gehoorzaamheid primordiaal. Meer

gediplomeerden dan nodig om het land draaiende te houden, was niet gewenst. En zo werden universitaire opleidingen langzaam maar zeker ontoegankelijk voor degenen die geen topfunctie in het land uitoefenden. Men kon eigenlijk stellen dat deze topfuncties erfelijk werden en mensen altijd dezelfde stand zouden behouden als die waar ze in geboren werden. Dus beet Lilith op haar tanden en voerde zij de door de regering gevraagde onderzoeken braaf uit. Zij was van nature toch al niet opstandig. Dat zou haar vader niet getolereerd hebben.

Lilith werd weemoedig toen ze aan haar vader dacht. Ze had hem al zo lang niet meer gezien. Ze was getrouwd met een man waar haar vader een hekel aan had. Ze had toen nooit begrepen waarom, maar misschien had Papa toch gelijk gehad. Hij had zich altijd tegen het huwelijk verzet, maar voor één keer had Lilith haar eigen meegaande aard genegeerd. Ze had resoluut voor haar man gekozen. Sindsdien had ze Papa nooit meer gezien. Het bushuisje werd eventjes helemaal donker en het scherm met de dienstrooster begon ritmisch te flikkeren, in prachtige felle kleuren, om te eindigen met de afbeelding van zo'n mooie oude retrobus uit de vorige eeuw. Dit betekende dat de bus binnen één minuut ging arriveren. Lilith maakte zich klaar om op te stappen. Zij nam haar tas en ging aan de deur van het huisje staan. De deur was zo gemaakt dat zij perfect aansloot op de schuifdeur van de bus, zodat de passagiers niet in contact kwamen met de regen wanneer zij opstapten. Ook huizen waren zo gebouwd dat de auto in het huis kon geparkeerd worden, ondergronds, en dat je kon buiten rijden zonder met de buitenlucht in contact te komen. Diezelfde inrit werd ook gebouwd aan de huizen voor mensen uit de klasse zonder auto, zodat een taxi zijn klanten langs dezelfde weg kon ophalen. Eigenlijk was alles zo geconstrueerd dat je bij het maken van een verplaatsing van punt A naar punt B niet met de regen in contact hoefde te komen. En wie zich toch om een of andere reden in het

bijtende goedje diende te wagen, droeg volledig waterdichte beschermkledij, hoofddeksel en hand- en gezichtsbedekking. Fietsen waren afgeschaft. De regering had de fietsen sinds het eerste vallen van de regen in beslag genomen en gewoon op grote hopen naast stortplaatsen gelegd. Door het zuur waren zij binnen twee weken verroest en binnen het jaar volledig afgebroken. Enkel een grote roestkleurige plek op de grond bleef over als stille getuige van het definitieve einde van de fiets.

Lilith nam plaats achteraan in de bus. Dat was de plaats waar zij het liefste zat. Zij en haar vroegere studievriendinnen, gingen vroeger ook altijd achteraan zitten als ze naar de cursus gingen. Met heimwee dacht Lilith terug aan die vrolijk kwetterende bende waar zij zoveel plezier mee had beleefd. Van haar vriendinnen van toen waren er al een aantal gestorven, het merendeel door een te lange blootstelling aan de regen. Dat was in het begin, toen er nog weinig informatie over het zure mistgordijn en de effecten ervan bekend was. Het was al een paar jaar flink warm en het had in tijden niet meer geregend. Iedereen had het heet en benauwd. Toen de eeuwige regen is beginnen vallen, zijn er vele mensen zingend en dansend de vallende drupjes ingelopen, niet wetend dat dit uiteindelijk hun dood zou betekenen. Lilith herinnerde zich haar vriendin die toen zo blij was met het verfrissende vocht en één van de dansende mensen was. Enkele dagen nadat ze in de regen had gestaan, werd haar huid over haar hele lichaam rood en geïrriteerd. De dokter dacht dat het met het juiste zalfje wel zou genezen maar dat gebeurde niet. Integendeel, het werd alleen maar erger. Toen Lilith haar wat schoolwerk ging brengen zag zij dat haar hele lichaam onder de blaasjes zat. Nog enkele dagen later spatten de blaasjes open en het vocht dat er uit kwam was zo bijtend zuur dat het het lichaam van haar vriendin letterlijk wegvrat. Toen het vocht haar ingewanden bereikte ging het heel snel. Enkele dagen later, na een verschrikkelijke en uiterst pijnlijke doodsstrijd, stierf haar vriendin. Nog voor zij begraven was had het zuur alle vlees aan

haar lijf weggevreten en bleef enkel het skelet over, alsof zij al jarenlang dood was. Samen met Liliths vriendin stierven er heel veel mensen een gelijkaardige dood. Het vee dat in de weiden graasde, onderging hetzelfde lot. Algauw was er, behalve de mensen die de effecten van de regen snel genoeg hadden ingeschat, geen levend wezen meer over. Het was op dit moment dat de regering bij Lilith had aangeklopt en zij dat vreselijke contract had ondertekend. De regering trof nog veel meer maatregelen om het volk en vooral zichzelf tegen de moorddadige miezer te beschermen. Toen de effecten van het zure vocht op de oude gebouwen duidelijk werd, werden mensen massaal uit hun huizen gezet. De huizen die in oude materialen waren opgetrokken werden vernield en heropgebouwd in zuurbestendig materiaal (ontworpen door Onyx-wetenschappers overigens). Hetzelfde gebeurde met auto's. Pleinen en parken vergingen of werden verboden terrein. Hoewel het stiltegebod nog niet van kracht was, had het openbaar leven al veel van zijn pracht en charme ingeboet door deze maatregelen. Maar niemand morde, want de beelden van weggevreten lijven van vrienden en familie stond voor eeuwig op iedereens netvlies gebrand.

Lilith keek naar buiten terwijl de bus aan een aangenaam langzaam en constant tempo zijn weg vervolgde. De bus was zo ingesteld dat zij altijd op dezelfde snelheid haar traject vervolgde. Zij had een aparte baan die onder deze van het autoverkeer liep. Zo moest zij niet voor rode lichten wachten en hoefde zij nooit te stoppen, behalve bij de voorgeprogrammeerde stopplaatsen. Dit was maar goed ook, want aangezien er geen chauffeur was, kon er geen rekening gehouden worden met onverwachte obstakels op de weg, zoals een zeldzame voetganger in zijn waterdichte bescherm pak. De lucht in de bus had een aangename temperatuur, niet te koud, maar vooral niet te warm en te vochtig. Een heel zacht, meer voelbaar dan hoorbaar geruis gaf aan dat de bus nog steeds haar weg vervolgde op haar exclusieve pad. Lilith hield van het geruis omdat het een van de

weinige geluiden was die nog waren overgebleven. Lilith vond het best fijn dat zij de enige passagier was. Niet zozeer omdat zij graag alleen was, want dat was ze altijd. En voor een moment van stilte moest ze het ook niet doen, stilte was er overal. Nee, ze hield er gewoon van om in de bus te zitten. Die deed haar denken aan vroeger, toen zij, net als haar generatiegenoten, een heel ander leven had. Daarenboven waren medemensen de dag van vandaag geen aangenaam gezelschap. Lilith kromp in elkaar als zij dacht aan haar stadsgenoten. Bleke mensen, die door gebrek aan zonnestralen, hun levensvreugde samen met hun gezonde bloes al lang geleden hebben zien verdwijnen. Zoals alles heeft de overheid door Onyx een slap surrogaat laten creëren voor hetgeen niet meer bestaat. Behalve de namaakbloemen en planten, bestaan er ook centra die trachten het zonlicht te imiteren. Sunboostclubs heten ze. Je kan er gewoon heen gaan en onder een speciale lamp gaan zitten. Die zou dan precies het soort warmte en straling van een echte zon afgeven. Voor jongere mensen, die nooit de echte zon gezien hadden, was dit een welkom tijdverdrijf. Het was helemaal niet duur en hun lichaam kreeg weer een kleurtje dat bewees dat ze inderdaad niet dood waren. Bovendien beweerden wetenschappers dat de sunboostclubs een weldadige invloed op de psychisch welzijn van hun bezoekers had, niet alleen omwille van het licht en de droge aangename warmte, maar ook door het contact met andere mensen, zelfs al mocht ook hier niet gesproken worden. Maar Lilith wist beter. Een sunboostclub was geen zon, en kon er ook helemaal niet mee vergeleken worden. Lilith en haar leeftijdgenoten herinnerden zich immers nog heel goed het effect van een weldadige, egale warmte die van bovenaf kwam. De wereld zag er helemaal anders uit als de zon scheen, die gigantische lichtgevende bol in de lucht, die prachtige lichteffecten veroorzaakte door het gebladerte van de bomen in het bos. De bol was zo fel dat je er zelfs niet recht in kon kijken. Nu was er slechts een dik grijs wolkenpak. Nee, Lilith was niet

gelukkig. En de herinneringen aan het bos maakte haar nog verdrietiger, en kwaad omwille van het besef dat haar kleindochtertje Fleur nooit zou weten hoe het voelt om in het zachte mos te trappelen terwijl de blaadjes aan de bomen ruisen.

Het landschap gleed voorbij terwijl de bus stilletjes verder reed. Het was eigenlijk overal hetzelfde: grijze, zuurbestendige gebouwen in de kleur van de lucht. Hier en daar stond een namaakboom. De ene had al een gekkere kleur dan de andere, al werd er bij elke boomconstructie getracht om de authentieke kleur, geur en vorm te respecteren. Maar Lilith wist dat zoiets onmogelijk was. Natuurpracht liet zich niet vatten in goedkope imitaties. En naast al die grijze kantoor-en woonconstructies leken de nepbomen vooral misplaatst, haast belachelijk, met hun felgroene, rode en bruine kruinen. Maar het was beter dan niets, probeerde Lilith zich in te prenten. En ze leefde nog, niet zoals haar vriendin, of haar man die in het ziekenhuis in coma lag. Dus het kon altijd erger. Net zoals bij de anderen, had een soort cynisch fatalisme zich in haar karakter genesteld. Een haar totaal vreemd gevoel, dat zich na verloop van tijd toch thuis voelde, een beetje zoals een parasiet. Hoe dichterbij ze het hospitaal naderde, hoe minder Lilith zich op haar gemak voelde. Dat had ze elke dag, al drie jaar lang, als haar eindbestemming in zicht kwam. Het idee om haar man weer zo hulpeloos, en vooral levenloos aan bed gekluisterd te moeten zien, maakte haar bijna misselijk. Nu is dit een gevoel dat iedereen wel in meer of mindere mate ervaart wanneer een dierbare in een coma ligt. Maar bij Lilith lagen de zaken anders. Zij wist als enige ter wereld dat haar onbehaaglijk gevoel niet werd veroorzaakt door het gemis van haar man en het medeleven met zijn vreselijke situatie. Haar rotgevoel kwam helemaal uit zichzelf en voedde zich met de knoop van schuld die zich sinds haar mans coma in haar buik had genesteld. Toch leefde Lilith een beetje op als zij terugdacht aan die allereerste prille liefde die zij jaren geleden

voor haar man had gevoeld. Nochtans werd hun liefde door iedereen met verbazing, soms zelfs afkeuring, onthaald. Vooral haar vader verzette zich fel tegen de relatie. Het was al lang geleden. De regen was nog niet gevallen, er was nog geen sprake van een stiltegebod en de zon scheen volop. Lilith stond net een jaar aan het hoofd van PSC. In dat jaar had zij zich voortreffelijk van haar taken gekweten en het respect van vriend en vijand gewonnen. Zij was tot ver binnen en zelfs buiten haar vakgebied bekend om haar intelligentie, verstandige beslissingen en uitzonderlijke onderzoeksresultaten. Bovendien was Lilith een mooie jonge vrouw. Zij had halflang blond golvend haar. Zij was slank gebouwd maar had wel vrouwelijke vormen en volle roodachtige lippen. Haar ogen hadden de kleur van een zwarte onyx, net als het exemplaar dat zij aan de ketting rond haar nek droeg. Sinds haar vader haar de steen had gegeven, had ze hem nooit afgedaan. Maar het allerbelangrijkste was Liliths zachte, lieve karakter. Ze moest zich niet beroepen op haar hiërarchische plek binnen PSC om van haar medewerkers gedaan te krijgen wat zij wilde. Lilith had namelijk de uitzonderlijke eigenschap dat mensen zich zelf beter voelden wanneer zij iets voor Lilith deden. Het kwam misschien doordat Lilith nooit om een praatje verlegen zat, was het nu met de decaan van de Universiteit of met de poetsvrouw van de kelderverdieping. Bovendien was zij een fijne gesprekspartner. Zij kon goed luisteren maar bezat eveneens de kwaliteit om de dingen op het juiste moment te zeggen. En zij liet steeds duidelijk merken dat zijzelf van het gesprek genoot, wat het onderwerp ook was. Je zou Lilith uitzonderlijk communicatief kunnen noemen. Uiteraard had Lilith een schare bewonderaars en zij waren zeker niet van de minsten. Maar Lilith deed niet aan lange relaties, noch aan amoureuze avontuurtjes. Al haar vriendinnen herinnerden zich nog die keer dat de minister van onderwijs een gaatje in zijn overvolle agenda had gemaakt om met haar te gaan eten in het enige vijfsterrenrestaurant dat het land rijk was, en dat zij nota

bene had geantwoord dat ze eigenlijk niet veel honger had. Om vervolgens met twee collega's een frietje te gaan halen en dit in het park op een bankje op te eten. Iedereen keek dan ook raar op toen ze de uitnodiging van Nolf Ketelslaeghers aannam om samen naar de film te gaan. Nolf was een paar jaar ouder dan Lilith. Hij was net begonnen bij PSC, bij de onderhoudsdienst. Nolf zorgde ervoor dat de toiletten niet verstopt geraakten, dat de laboratoria onder de grond voldoende licht en lucht kregen, dat kranen niet lekten enzomeer. Nolf verrichtte heel nuttig werk, maar dit wilde helaas niet zeggen dat hij zelf als nuttig werd beschouwd. Nolf had er namelijk al een aantal wilde jaren opzitten. Op zijn drieëndertig jaar kon hij al een flink professioneel curriculum voorleggen. Niet omdat hij zoveel verschillende talenten had, maar omdat hij gewoon nooit het karakter had om een baantje langer dan een paar maanden vol te houden. En als dit dan toch uitzonderlijk voorviel, gooide zijn baas hem er wel uit omdat hij stal, dronk en zich vooral telkens opnieuw in de problemen werkte. Op tijd komen deed hij ook al niet graag. Nolf was meer een man van de nacht. Het geld dat hij overdag op zijn werk had verdiend of gestolen, vergokte hij 's avonds bij de roulette. Of hij dronk het op, wat dan ineens de oorzaak was van zijn stelselmatig te laat komen de dag erna. En toch had Nolf vriendinnetjes bij de vleet. Hij was namelijk een knappe verschijning, ondanks zijn wilde levensstijl. Om een of andere reden had die namelijk geen invloed op zijn lichaam. Nolf was sterk. Maar hij was geen verteller zoals Lilith. Meestal zei hij niet meer dan nodig (behalve op de avonden waar hij zijn gestolen geld aan drank opdeed in plaats van aan gokken, al verkoos hij het gokken boven het drinken). Maar uit wat hij zei kon men opmaken dat hij intelligent en meelevend was, hoewel hij die kwaliteiten over het algemeen goed wist te verstoppen. Ondanks zijn talrijke zwakheden was Nolf een lieve en betrouwbare man. Het klassieke type dat "een ruwe bast met een blanke pit" wordt genoemd.

Hij had al snel na zijn aanstelling als lid van het onderhoudspersoneel van PSC Liliths aandacht getrokken. Op een dag moest hij namelijk direct na zijn werk naar het communiefeestje van één van zijn talrijke nichtjes. Hij had in de kleedkamer van het onderhoudspersoneel, welke zich ondergronds nog onder de laboratoria bevond, een douche genomen en zijn werksalopette verruild voor een net pak. Hij had zelfs de moeite genomen om zijn weerbarstig donkerblond haar in de plooi te leggen en zijn eeuwige baard-van-één-dag te scheren. Hij zag er knap en voorkomend uit. Lilith had die dag een afspraak met een van de meest gerenommeerde professoren van de wetenschapsdienst van de universiteit. Zij wilde hem een professioneel voorstel doen waar beide partijen, en vooral de wetenschap, beter van zouden worden. Zij hadden elkaar al meermaals aan de telefoon gesproken, maar aangezien zijn aanstelling dateert van na Liliths afstuderen, hadden zij elkaar nog nooit in het echt ontmoet. Het voorstel dat Lilith wilde doen aan de professor was van cruciaal belang voor één van haar onderzoeksprojecten dus zij was al een hele dag zenuwachtig in de weer om zich zo goed mogelijk voor te bereiden op de ontmoeting. Om half zes 's avonds, een klein halfuurtje vooraleer de professor verwacht werd, stond zij al in de grote inkomhal van PSC op hem te wachten. Zij keek onophoudelijk naar de lift naast de informatiebalie. Aangezien de toegangsdeur voor bezoekers van PSC zich ondergronds bevond -een veiligheidsmaatregel waar Lilith één van de dagen toch komaf mee plande te maken-, zou de professor door de lift naar de inkomhal geleid worden, waar ze hadden afgesproken. Een paar verdiepingen lager stapte Nolf na zijn verkwikkende opknapbeurt in diezelfde lift die zo nauwgezet door Lilith in de gaten werd gehouden. Hij moest nog even naar de prikklok in de inkomhal alvorens ondergronds naar buiten te gaan. En om twintig voor zes precies stapte hij uit de lift, recht het gezichtsveld van Lilith in. Gedurende twee seconden, die wel twee dagen leken, keken

de twee elkaar recht in de ogen. Lilith had direct begrepen dat het wel de professor moest zijn, gezien zijn knappe verschijning, dus stormde zij op hem af en bedolf de arme Nolf onder een stortvloed van verwelkomingen en nerveuze grapjes. Het feit dat hij toch niet helemaal leek op de afbeeldingen die Lilith van de professor had gezien, ontging haar helemaal. Nolf zou Nolf niet zijn als hij de situatie niet oprecht heel grappig vond. Lilith kende hem niet, maar hij wist natuurlijk maar al te goed met wie hij hier te maken had. Bovendien was ook hij niet ongevoelig voor haar charmes. Dus hij liet haar begaan en toen zij hem meetroonde naar haar bureau op de bovenste verdieping van het centrum, volgde hij haar zonder aarzelen. Hij accepteerde de lekkere whisky die Lilith hem aanbood en aanhoorde zonder verpinken haar voorstel over het nieuwe wetenschappelijke project. Toen zij uitgepraat was bleef het een lange tijd stil. Lilith wachtte angstig zijn reactie af. Nolf vond dit heel amusant maar na een paar minuten besloot hij uiteindelijk om haar uit haar lijden te verlossen. “Het spijt me, Mevrouw Muguet, maar hier moet een misverstand in het spel zijn.” Zei hij. “Ik ben Nolf Ketelslaeghers, nu al vier weken lid van de onderhoudsploeg van de laboratoria ondergronds.” Heel even was Lilith perplex, maar toen stortte zij een reeks verwensingen over hem uit waar menigeen bij zou blozen. Het was alsof alle stress en zenuwachtigheid, die deze belangrijke ontmoeting met zich had meegebracht, in één klap uit haar lichaam werd geperst. Boosheid nam hun plaats in. Want wie weet stond de professor nu wel beneden te wachten, of was hij zelfs al weer weg. Zonder pardon duwde ze Nolf haar kantoor uit en sloeg de deur bijna tegen zijn neus dicht. Nolf haalde zijn schouders op en vertrok naar zijn familiefeestje. En die whisky had hij toch maar mooi weer gehad. Hij zou er nog wel een paar nodig hebben als hij de avond met wat overbleef van zijn familie wilde doorkomen. Ondertussen belde Lilith naar de receptie om te horen of de professor ondertussen al aangekomen was. De receptioniste

antwoordde haar dat deze 's middags al had afgezegd, en of ze het briefje op haar bureau niet had gevonden. Lilith keek naar beneden op haar mooie cederhouten bureau en zag inderdaad een klein geel vierkant briefje op haar schrijfmap gekleefd, wat er dus al sinds de middag moest zitten. Ze was zo in de weer geweest met de voorbereiding van de ontmoeting dat ze het papiertje helemaal niet had gezien. Plots voelde ze zich nogal onnozel, vooral ten opzichte van –hoe heette hij ook alweer- Nolf van de onderhoudsploeg. Ze kreeg een licht schuldgevoel als ze dacht aan de lelijke woorden die ze hem naar het hoofd had geslingerd. Het leek haar een lieve zachte man die dat toch niet echt had verdiend. Ze besloot om vandaag dan maar eens vroeg naar huis te gaan en morgen haar excuses aan Nolf aan te bieden.

De volgende morgen vatte Lilith de koe bij de horens en ze nam direct na haar aankomst op PSC de lift naar de kleedkamers van het onderhoudspersoneel. William, de chef van de logistieke dienst, die eveneens ondergronds zat, keek raar maar blij verrast op toen hij haar zag passeren, want verder dan de laboratoria zelf kwam Lilith gewoonlijk nooit. En toen zij hem bovendien nog aansprak kon zijn dag helemaal niet meer stuk. Tot hij haar gekke vraag hoorde: “ Hoi William, weet jij misschien waar ik Nolf Ketelslaeghers van de onderhoudsploeg kan vinden?” Zij had zijn volledige naam in het personeelsregister moeten opzoeken want na de tumult van gisteren had zij hem niet onthouden, en nochtans onthield ze de naam van iedereen die ze ooit ontmoette. Lilith besepte het nog niet, maar dit was de eerste kleine aanwijzing die aangaf dat de ontmoeting met Nolf haar meer van haar stuk had gebracht dan ze dacht. “Nolf????” vroeg Willy. “Waarom hebt u in 's hemelsnaam die Nolf van 't onderhoud nodig?” William had helemaal niets met Nolf. Hij had een hekel aan die vlotte playboy die bijna elke dag te laat op zijn werk was en er nog mee weg kwam ook. William was vooral jaloers als hij al die knappe laborantes en secretaresses zag